Ч. 230. Четвер 28 (15) жовтня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Гостина царя в Італиї і еї політичне значінє. — Болгарский король в Сербії. — Убитє кн. Іто.

На вчерашнім, вівторковім засіданю палати послів предложив п. Міністер справедливости закон в справі службових контрактів помічників торговельних і осіб, що працюють в подібних фахах. — Львівский суд краєвий зажадав видана пос. Брайтера з причини провини против безпечности чести. Межи внесенями находили ся внесеня пос. Евг. Левицкого в справі реформи податкової і пос. Куриловича в справі вільного від екзекуциї мінімум екзистенциї.

П. Міністер торговлї предложив в палатї буджет на 1910 р. і виголосив експозе, в котрім зазначив, що виготовлене сего буджету було незвичайно трудне, позаяк жаданя поодиноких міністерств виносили 2.848 міліонів К, а з того виходив недобір 294 міл. К. Отже задля того треба було вести переговори цілими місяцями. Обговорюючи дефіцит в буджетї в сумі 42 міліонів, вказав п. Міністер на конечність підвисшеня податку від горівки, позаяк підвисшене податку від пива внаслідок опору більшої части партий єсть неможливе. З підвисшеного податку від горівки придїлить правительство краям дальших 20 міліонів кор. Підвисшене податку від горівки треба би завести вже з днем 1. січня 1910 р. По відтягненю згаданих 20 міл. осталось би з підвисшеного податку від горівки 15 міліонів на покритє 42 міліонового дефіциту.

Підвисшене податку доходового має наступити, почавши від 20 тисячів корон. Дальше хоче п. Міністер предложити заведене податку від тантием і від дивіденди. Надавав би ся також податок картелевий, але він трудний до переведеня. Податок спадковий предложить ся в незміненій формі. З суми узисканих з тих податків і з податку від мінеральних вод та инших напитків сподіває ся правительство узискати покритє дефіциту 42 міліонів.

Не инакше глядить на значінє гостини царя в Італії і анґлїйска праса. „Daily Mail“ добачує в гостині царя виразний знак змінених відносин европейских держав. Аж до недавна опирали ся они на тридержавнім і на дводержавнім союзї та на берлиньскім договорі. „Сердечне порозумінє“, порозумінє анґльо-российске, і події з послїдного року на Балканї довели до зміни. Звязь межи Анґлією, Францією і Росією скріплено, а звязь межи Італією а еї союзником з тридержавного союза ослаблено; тепер же Італія і Росия протоколують тотожність їх інтересів і змагань на Балканї.

Про подорож короля Фердинанда до Сербії одержала „N. fr. Presse“ з Софії таку характеристичну телеґраму: „Болгарский посол в Білграді, Тошев, котрий тепер в побічнім фаху став природослїдником, їздив по короля до Софії, щоби єго забрати звідтам на прогульку з гори Копаонік, звідки, як в деяких тутешних кругах многозначно говорять, видко новобазарский санджак як на долони. Може на тій природничо-науковій прогульцї шукають якогось зїлячка порозуміня балканьских народів.

В сербских політичних кругах уважають гостину короля Фердинанда за поважну хвилю зміни в сербско-болгарских відносинах, які по залагодженю анексийної кризи під впливом посередництва Росиї зачали були поволи але постійно поліпшати ся.

Від коли Болгария в 1905 р. скинула ся з сербско-болгарскої униї митової, котру бережено яко велику тайну державну, панувало напружене між обома державами, яке внаслїдок торічних подій, ще більше було заострило ся. Головно недовірє до короля Фердинанда було причиною того, що всї змаганя довести до по-

Авґуст.

З французского — Жана Мадelена.

(Конець).

Прийшли до парляменту. Служачий з червоним ковнїром стоїть перед дверми.

— Ми хотілиб поговорити з міністром торговлї.

— Єго тут нема. Вийшов перед чверть годиною.

— Отже нема надії.

— А куди пішов?

— Пан міністер єсть тепер саме при роздїлюваню нагород в товаристві артистичних ремісників.

— Чи то далеко звідси?

— О так.

І він описує їм дорогу. Люди з Певірат відходять. О омнїбусї зовсїм не думали. Може бути, що они тоді розлучились би, а того не хотіли.

Отже ідуть пішки. На кождім розї улиці питають на ново і коли утомлені і здеморовані прийшли коло шестої години до цїли, торжество вже давно закінчило ся і міністер як раз від'їхав.

Глядять на себе безрадно. Що тепер діяти?

— Ходїм назад до міністерства.

І завертають.

Вінци приходять до міністерства.

Надутий служачий каже їм:

— Пан міністер лише що від'їхав. Він нинї обідає у анґлїйского амбасадора.

* * *

Знеохочені, на смерть помучені, опорошені глядають нічлїгу. Они гадали переночувати в міністерстві; вкінци найшли. Якась дуже мила пані з червоного краваткою вийшла напротив них.

— Чого панове бажають?

Але коли побачила так богато людий, потрясла головою і сказала:

— Ах, тілько осіб не можу помістити.

Бігати дальше, дальше шукати? Нї, того они не хотять. А розлучати ся також якось не уходить.

— Може все таки дасть ся якось то зробити, всьо одно як....

Пані з червоною краваткою стала роздумувати....

Відтак видала кельнерови приказ.

Кількома ліжками в одній комнатї, матерацами і сінниками на підлозї, люди з Певірат вдоволили ся.

І утомлені поклали ся, аби покріпити ся по нудах і умученю першого дня свого париского побуту.

III.

Передна комната у міністра торговлї битком набита. Ордерами украшені панове, якийсь епископ, кілька дам, з котрих деякі старі і убого одїті, нетерпеливо сидять на своїх кріслах, держачи судорожно в руках письма з порученями, инші знов хороші, дуже елеґантні і пахучі.

То все та сама публика, що день в день товпить ся в передних комнатах міністрів, що жебрає о славу або о хлїб....

Але нинї є щось надзвичайного. Юрба, можна би майже сказати, що цїла каравана обгорілих селян сидить в передній комнатцї, а їх голосна і жива розмова приглушує всїх иньших.

То люди з Певірат, котрі прибули з свого далекого закутка до Парижа, аби свому землякови Авґустови Віллєретови, котрий став недавно міністром торговлї утиснути руку.

Отак, всї що тут ждуть, знають вже, що то земляки міністра.... Онже досить голосно о тім говорили, як добре знають Авґуста.

Ордерами украшені панове, глядять з поза своїх часописий з легковаженєм на крикливих приятелїв міністра.

Але старим дамам, они таки сильно імпонують. Ті женщини ввічливо до них усьміхають ся, благаючи їх поглядами о протекцию.

За кождим разом, коли відозве ся електричний дзвінок і обійде служачий, аби когось із ждучих впровадити, підносять ся всї люди з Певірат, в тім твердім пересьвідченю, що тепер они приходять на чергу.

— Пан посол Моґістр! — просить служачий.

Они знов всї сідають, курять свої циґара

прави відносин, розбивали ся. Длятого то гостину в горах Копаонік уважають за многозначний успіх заповідженої президентом міністрів Пасичем балканьскої політики.

Коли пригадаємо собі часи анексиї Боснии і Герцеґовини і становище в сїй справі не лиш таких балканьских держав як Сербія і Чорногора, але також і дуже інтересованих на Балкані таких держав як Росия і Італія; а дальше коли возьмемо тепер під розвагу дуже прихильне для Австро-Угорщини становище Туреччини з одного боку а з другого гостину царя в Італії і рівночасну „ботанічну екскурзию“ болгарского короля Фердинанда в сербскі гори і его стрічу з сербским наслідником престола, то зрозуміємо, длячого вагу сих послідних подій в Берлині так добре відчули і сейчас дали тому вираз голоснійше як в Австро-Угорщині, де може задля внутрішних колотнеч і парляментарних невзгодин не відчувають так сильно того, що дїє ся поза монархією. „Berl. Tagebl.“, обговорюючи тоасти виголошені в Раккониджі, висказує таки зовсім отверто погляд, що ціль стрічи царя з італїяньским королем есть вимірена против Австро-Угорщини.

Що має бути осягнене, пише згадана ґазета — і вже бодай в теориї осягнено — есть сполука в тій цїли, щоби спільними силами поставити якусь запору активнійшій політиці Австро-Угорщини на балканьскім півострові. Вже зверхні обставини, які супровожали подорож царя, виказали зовсім отверто, що еї змагане вимірене против Австро Агорщини, а як би так не було, то не можна би собі пояснити того доброго принятя в прасі, якого зазнав так ще недавно зненавиджений у Італїянців самодержавний цар. Росия перенесе ся мабуть не бавком на ново, зовсім після анґлїйских бажань і анґлїйского диктату, зі збільшеною вагою точку тягости своеї політики на близький схід, коли еї заборам на далекім сході станув на перешкоді подвійний жовтий мур а еї підпольній роботі в середній Азиї зробили конець договори. Спільність інтересів межи росийскою а італїяньскою політикою на Балкані есть так очевидна, як їх противність до австрийскої.

Про убите кн. Іто на двірци в Харбіні доносять: В понеділок о 10 год. рано, коли кн. Іто вийшов з ваґона і разом з росийским міністром скарбу Коковцевом та начальником росийских властий льокальних пустив ся на повитане почетної компанії, стріляв хтось з заду і зранив его на смерть. Убийник зранив також шефа секциї манджурскої зелїзниці, Танаку, в ногу, японьского ґенерального консуля Кавакамі зранив тяжко, а секретаря японьского міністра двору легко. Убийника зараз зловлено. Він каже, що есть Корейцем і прибув до Харбіна, щоби убити Іта з мести за свою вітчину і за то, що Іто, коли був в Кореї, казав стратити близьких его свояків. Тіло Іта покрите вінцями, жертвуваними Коковцевом, вислано на полудне.

Убите кн. Іта може мати поважні наслїдки, бо наступило в хвили, коли Іто мав порозуміти ся з Коковцевом у важній справі, маючій на цїли не допустити до грізного конфлїкту межи Росиєю а Японією. Смерть его перешкодила на довший час залагодженю трудностий на Далекім Сході.

Новинки.

Львів, дня 27 жовтня 1909.

— **Краєва Рада шкільна** надала Іванови Нальборчикови, професорови фахової школи деревного промислу в Закопанім посаду учителя в школї промисловій у Львові, а Володисл. Скочилясови, іспитованому учителеви фахової школи промислу деревного в Закопанім посаду учителя в IX клясї ранґи в тійже школї.

— **Зміни в армії.** Як зачувати, буде в найблизшім часї комендант X го корпуса в Перемишли ґен. Піно именований ґенеральним інспектором корпусів краківского, перемиского і львівского з полишенем на дотеперішнім становищи, а комендант перемискої кріпости Зольваґен одержить титул фельдцайґмайстра.

— **В справі лихого функционованя телефонів** одержали ми від ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів письмо з поясненем причин, в котрім між иншим сказано:

З правдивим жалем мусить ся запримітити що крім наведених причин на жаль дуже часті крадежі дроту і злобне ушкоджене порцелянових ізоляторів — особенно у всхідній части нашого краю — спричинювали не лиш численні і довготріваючі перерви телефонічного руху, але ще й наносили управі телефонів дуже діймаючі, бо в тисячі корон ідучі страти. Потворили ся формальні банди, що нічною порою крали нараз на дво- до трикільометровім просторі бронзовий дріт ваги 130

дальше і знов балакають. Они вигідно порозсідали ся в фотелях. Чують ся як дома.

— Пані Ляверді̇єр!

Одна з хороших, наперфумованих дам підносить з ґрациєю серпанок і легким кроком щезає за міністерскими дверми.

— Але то чей не можливе — кажуть люди з Певірат — Авґуст певно не знає, що ми тут.

І питають служачого:

— Чи ви нас справді зголосили?

— Очевидно, панове.

— Але як то може бути, аби їх Авґуст сейчас не запросив? Они ждуть вже майже дві години. Починають гнївати ся.

Міжтим служачий впроваджує одного із ждучих за другим, украшених ордерами панів, епископа, пані...

Лиш его земляки все ще ждуть. Того чей трохи за богато. Они, що з так далека приїхали, аби ему стиснути руку! Чиж они не перші перед всіми иншими? І мусять ждати аж на конець? Не укривають вже свого гніву, люті розглядають ся довкола і голосно ганьблять. І на найбільшу радість служачого постановляють потягнути за те міністра до одвічальности...

Сидять ще лиш они і старі, убого одіті дами. Але ті не нетерпливлять ся, они бідні привикли вже ждати в попередних комнатах.

— Панове з Певірат! — кличе служачий.

— Но остаточно! — Як рій пчіл вбігають до комнати міністра. І в тій своїй радости, що бачать „свого Авґуста“, забувають на то, що так довго ждали на своє невдоволене, кидають ся міністрови на шию, хапають его за руки і приглядають ся ему.

— Той добрий Авґуст! Той славний Авґуст!

Бідний міністер мало не удусив ся в їх сердешних обіймах.

— Мої любі приятелі, як то красно з вашої сторони, що ви аж сюди приїхали.

— Що, ти дивуєш ся? Що? І тішиш ся? Ти не сподівав ся, що ми умисно сюди приїдемо? Але ми хотіли побачити нашого Авґуста яко міністра.

— Мої любі приятелї, мої добрі приятелї!

А они повтаряють всі свої спомини...

— Пригадуєш собі, як ми на дзвіниці вибирали гнїзда?

— А пригадуєш собі ще фіґове дерево у старого орґаніста?

— А як сир упав з полиці?

— Так, так! — говорив міністер трохи поквапно. — Мої любі приятелї, тішу ся, що бачу вас, тішу ся справді дуже... Але на жаль можу вам присьвятити лиш кілька хвиль.

— Ооо, то нїчого, підемо відтак разом на снїданє. Де стрітимо ся?

— Ах, на жаль то цїлком не можливо, я нині занятий. Маю дуже важну конференцию.

Люди з Певірат дуже невдоволені. Чейже він міг би на тілько часу найти, аби з ними поснїдати.

І в души знов гнїзають ся, що так довго ждали. То чейже було дуже погано зі сторони Авґуста.

— Ах, мої любі, колиб ви знали! Я тепер не свій пан! Але прошу, зaждіть хвилинку.

Міністер іде до сусїдної комнати, де сидить его секцийний шеф.

— Скажіть менї, пане Кастель, що я маю почати? Ціле моє село приїхало до мене. Льожи на оперу чейже не можу купити. Їх більше як сорок осіб.

Кастель хвильку надумує ся.

— Знаєте, я тут маю кількадесять карт вступу до катакомбів.

Міністер засияв.

— Знаменито! То знаменита гадка! Але ви мусите обібрати ся за провідника, ви ними вже добре займете ся.

І виходить знов до своїх земляків.

— Я справді не потішений, що не можу вам цїлий віддати ся, так як би хотів, але я поручив мому секцийному шефови, впрочім знаменитому чоловікови і найліпше обзнакомленому в Парижи, аби вам показав всі занімалости столиці. Але побачите щось! Пізнаєте Париж! Тілько знаєте, головна річ під містом... Під Парижом... Кажу вам! То доперва стоїть бачите! Доперва там Париж цікавить!

*
* *

Люди з Певірат оглянули під проводом секцийного шефа катакомби. Зпершу оглядане менше їх цікавило, аж коли Кастель впевнив їх, ще позволене на те одержує ся лиш дуже рідко і то по великих трудах, що якийсь Анґлієць давав аж 1000 франків, а все таки не впущено его, они були тим цїлком одушевлені, і їм незвичайно то заімпонувало.

На другий день відвідали знов міністра. Але служачий сказав їм, що міністер не може на жаль приняти їх, бо є тепер в парляментї.

— Ну, то попросіть секцийного шефа.

Бо той Кастель подобав ся їм, він був справді веселий чоловік і они всі вже ему „ти“-кали.

Але він, закоштувавши аж надто їх товариства, пішов до міністра і став жалувати ся.

— Ті люди перешкаджають менї в роботї, я справдї вже не знаю, що маю з ними діяти.

І на слїдуючий день сказав їм служачий:

— Пан шеф секцийний дуже жалує, але він в тій хвили занятий. Маю панів представити канцелярийному помічникови.

Від того зійшли вскорі до підурядника, а в слїдуючих днях переходили від одного писаря до другого. Мимо того все приходили. Чейже зробили таку дорогу, аби побачити Авґуста. Не знали нїчого иншого, як лиш ходити до міністерства, ніяка инша гадка не приходила їм до голови...

Зійшли аж до возьних, котрим відтак оповідали всі дитинні спомини о Авґустї, о гнїздах на дзвіници, о фіґовім дереві старого органіста і о сирі, що упав.

*
* *

Люди з Певірат вернули знов до дому. І варта їх послухати, коли они в господї оповідають другим о своїй париcкій подорожи.

— Париж! Гого! Ми его знаємо! Колиб ви нас були бачили, як ми повозом міністра торговлї їздили на прохід; чвірка і два льокаї! Всї люди оглядали ся за нами. А як Авґуст виробив нам запрошенє до президента...

— Що, ви їли у президента Франциї?

— Очевидно! Славний чоловік! Справдї знаменитий чоловік той Фаліср! І зовсім не зарозумілий; алеж бо і обід у негож, обід! А яка услуга! Кождий мав до розпорядимости двох льокаїв. А циґара подавали нам по пять франків штука...

— А та опера, ох, то справдї величаве!. Але бачите, найкрасше з того всього то все таки є то, що під Парижем; під Парижем. Там доперва є що видіти; то впрочім сказав і наш Авґуст...

до 200 кґ. а понад 700 вартости. З'окрема украдено 3 рази дріт коло Сокільник вадовж 3 кільометрів і коло Винник вадовж 2 кільометрів, а по разови коло Сасова і Зимної Води; позатим формально на дневнім порядку були крадежі бронзового дроту на лінії Тернопіль-Збараж і Тернопіль-Львів (коло Озірної і Зборова), де украдено понад 300 кґ. того дроту. Хотяй про кождий случай крадежи повідомлювано безпроволочно суди, жандармерию і політичні власти, то зловлено доси лиш одну таку банду з 5 осіб коло Зборова. За иншими глядае ся.

Крім тих численних, довготріваючі перерви телефонічного руху спричиняючих крадежий, прав дивою язвою для телефонів суть недоростки і пастухи по найбільше у всхідній части краю, що управляють формальний спорт в розбиваню каміньем уміщених на телеґрафічних і телефонічних стовпах порцелянових ізоляторів. Тим спричинені перерви трівають також довший час, бо вишукане і усуне не ушкоджень вимагае звичайно довшого часу.

Дирекция почт і телеґрафів звернула ся вже до Президиї Намістництва і до державної Надпрокураториї з прошеньем о одвітні зарядження в ціли спинення тих злочинних вибриків і не сумніваесь о хосенних наслідках тих зарядження. Але вельми бажане е співділане цілого суспільства, а передусім сьвященьства і учительства.

— **З'їзд відпоручників „Соколів"** з львівского округа відбув ся минувшої неділї в салї львівского „Сокола". В з'їзді взяло участь звиш 50 відпоручників, які заступали около 30 сокільских гнізд. Наради отворив о 11 перед полуднем голова львівского „Сокола" проф. Боберский, потім п. М. Коць відчитав цікавий реферат про історию пожарництва, дальше п. С. Ґорук виголосив довший реферат на тему: „Хиби сокільских товариств на селі", а дальше п. Боберский говорив про веденє руханки, взиваючи до науки рухових вправ з огляду на проектований злет українського Сокільства в слідуючім році. Сим скінчили ся равші наряда. По спільним обіді зібрали ся відпоручники на подвірю „Днїстра" і разом відфотоґрафували ся, а відтак п. Поліха, начальник вправ в львівскім „Соколі" перевів з ними муштру на підставі нового підручника п. з. „Впоряд", а потім свобідні вправи вільноруч. З'їзд закінчив ся знова в салї „Сокола" складанем звітів з діяльности по одиноких сокільских товариств. З'їзд замкнув промовою п. С. Ґорук, а вібрані з одушевленем відспівали „Соколя, Соколи" і „Ще не вмерла Україна". О $6^1/_2$ год. в тій самій салї відбуло ся аматорске представлене народної штуки в 5 діях Б. Грінченка „Арсен Яворенко". На представленю були всї участники з'їзду і богато львівскої публики.

— **В Бучачи** відбудуть ся дня 1 падолиста с. р. в комнатах тов-а „Руска Бесїда" конституючі загальні збори тов. „Народний Дім". Початок о 10 год. перед полуднем. З огляду на велику вагу сего нового товариства, що поклало собі за задачу двигненє нашого нацонального житя у всїх напрямах, взиваемо всїх Русинів бучацкого повіта, без огляду на стани і погляди партийні, щоби стали членами сего товариства. З окрема звертаемось до нашої інтелїґенциї і сьвідомих селян, щоб розвели в тім напрямі живу аґітацию між селяньством, та взяли участь в загальних зборах 1 падолиста с. р. — Комітет основателів.

— **В Скалатї** відбудуть ся в понеділок дня 1 падолиста с. р. надзвичайні загальні збори філії „Руского Товариства педаґоґічного" в Скалатї з отсим порядком дневним: 1) О 9 год. рано богослуженє в місцевій церкві; 2) о 1 год. сполудня отворене зборів в салї Руского товариства кредитового; 3) вибір виділу; 4) справа основаня селяньскої бурси; 5) справа основаня приватної рускої ґімназиї; 6) внесення членів. За тимчасовий виділ: О. Іван Бачиньский, О. Вол. Винарский.

† **Померли:** Григорий Коваль, судовий канцелїст помер в Підгайцях днях 23 с. м. в 57 р. житя. — У Львові помер Адам Братковский, б. фабрикант виробів металевих в 67 р. житя.

— **Вписи** на рік шкільний 1909/10 до державної школи промислової у Львові, при ул. Снопківскій, для курсів відділу будівельного відбудуть ся в новім будинку школи в середу, дня 3 падолиста від 9 до 12 год. рано і від 3 до 5 по полудни. Наука шкільна розпічне ся в четвер, дня 4 падолиста.

— **Про крадіж в Ченстохові** доносять дальше: Слїдство в справі сеї крадежі веде п. Ковалїк, начальник варшавскої полїциї, родом Чех, чоловік незвичайно енерґічний і спритний. Він припускае, що крадежі допустила ся ватага межинародних злодіїв, специялїстів від церков. Головним посередником в крадежах церковних річий мае бути якийсь Мошкович, котрий мешкав давнійше в Берлинї а тепер укривае ся в Льондонї. Ковалїк на основі своїх доходжень прийшов до переконаня, що крадіж обдумали добре вже наперед якісь специялїсти, котрих мусїло бути що найменше двох. На се вказують також слїди босих ніг, які відбили ся на марморовій плиті. Один з виновників мусїв мати малу руку як у женщини. Крадіжи доконано межи 12 а 4 год. рано і один із злодіїв мусїв знати ся докладно на вартости дорогоцінностий украшаючих образ. На основі даних ОО. Павлїнами інформаций, оцїняе п. Ковалїк брилянтові корони на 200.000 рублів, перлову сукню на 400.000, а вота на 100.000, все разом на 700.000 рублів.

— **Дрібні вісти.** Філія тов-а „Сокіл" в Стрию відбуде в неділю дня 31 с. м. надзвичайні загальні збори в комнатах тов-а „Народний Дім" о 3-ій год. по полудни. — Згублено книжочку каси ощадности на 2500 К, виставлену на імя Фридриха Раяса. — Вчерашна розправа против 16 лїтної Мариї Степасюк з Лещатова, обжалованну о підпалене дворских будників, закінчила ся вироком увільняючим. — Иосифови Кернерови вкрадено оногди 8 штук мідяних цилїндрів вартости 560 корон — Двох небезпечних злодіїв, Юл. Петрашевского і Льва Ліпіньского арештувала полїция в домі при ул. Крупярскій ч. 19. В помешканю їх знайдено готівкою около 2000 К, пруські марки і всілякі предмети із золота і срібла. — На служницю Софію Керницку напало коло костела сьв. Анни кількох драбів і зрабували їй 5 кор., золотий перстїнь і чорну хустку. — На ул. Клепарівскій вкрадено Ґуставови Зіґлеви коня з візком.

— **Огнї.** В громадї Староміщина коло Підволочиск згоріло сими днями пять загород селяньских. Огонь, як стверджено, був підложений. — На Подїлю згоріло в послїдних тиждиях звиш двайцять фільварків. — В Дулїбах згоріла, як ми то вже доносили, одна селяньска загорода, при чім лиш з трудом удало ся уратувати житє селянинови, котрий кинув ся до огню, щоби ратувати кожух.

— **Нещасливі пригоди.** Слуга п. Макаревича замешкалого при ул. Францішканьскій ч. 9, Іван Каміньский, тріпав оногди на ґанку першого поверха дивани. Нараз зломило ся спорохнавіле поруче і він впав на долину так нещасливо, що зломив собі обі руки. Жертву недбальства властителя камениці відставила поготівля ратункова до шпиталю. — В Лаґодові, перемишляньского повіта, стала ся дня 21 с. м. така пригода: Парубок Іван Шувар, прийшов того дня вечером до хати Ілька Профети, щоби порозуміти ся в справі вінчаня з его донькою. Відходячи до дому, попросив его сина а свого товариша Івана, щоби его трохи відвів. Іван Профета згодив ся на се радо і постановив ще взяти з собою рушницю, а що рушниця була трохи зіпсута, почав еї направляти, але так неосторожно обходив ся з нею, що она вистрілила і весь набій поцілив Шувара в груди а нещасливий до кількох хвиль помер. Івана Профету відставлено до суду.

Телеґрами.

Відень 27 жовтня. На нинїшнім засїданю палати послів голосовано передовсім на членів комісий а відтак п. Міністер скарбу Білїньский відповідав на інтерпеляциї п. Мільверта і тов. в справі протеґованя міністерством скарбу фабрики заліза і товарів металевих в Будівевицях. П. Міністер заявив, що нема й бесїди о протеґованю. Палата приступила відтак до розправи над пильним внесенем дорожнї.

Атини 27 жовтня. Урядова ґазета оповістить завтра декрети в справі виступленя з армії князів Николая, Юрия, Андрея і Христофа.

Білград 27 жовтня. Король Фердинанд прибув разом з сербским наслїдником престола ки. Александром до Крушеваца і оглядав місто.

Солун 27 жовтня. Вчера прибув тут корабель з новим набором динаміту, призначеним для Сербії.

Николаїв 27 жовтня. Вчера вечером напали Хунхузи на склеп годинникаря, який містить ся при головній улици японьскій і убили двох Японців та одну Японку, а другу Японку тяжко зранили. Напастники втекли.

Бельфор 27 жовтня. Окремий поїзд з царем задержав ся в Пті Кроа лиш одну мінуту. Депутация француска, котра мала царя повитати, одержала в послїдній хвили повідомлене, що цар не желае собі приймати депутаций.

Константинополь 27 жовтня. Зачувати, що члени воєнного суду в Константинополи подали ся до димісиї.

Цїна збіжа у Львові.

дня 26 жовтня:

Цїна в коронах за	50 кільо у Львові.		
Пшениця	13·—	до	13·20
Жито	9·50	до	9·70
Овес	7·30	до	7·50
Ячмінь пашний	7·—	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).